

[Chr. J. Hansen.]

Lovforslaget omfatter denne gang, i modsætning til tidligere, også tilskud til fedt. At regeringen nu har uddelt en fedtation til befolkningen, er en foranstaltning, der er blevet hilst med stor tilfredshed. Når man hører, hvorledes dette omtales i hjemmene og på arbejdspladserne, forstår man, hvilken betydning befolkningen tillægger det, og det er også en kendsgerning, at en forøgelse af fedtstofrationen er af stor betydning, hvor der daglig skal smøres madpakker.

Af den betænkning, som er afgivet af det udvalg i det andet høje ting, der har behandlet lovforslaget, fremgår det, at et mindretal, venstre, henstiller, at det nøje undersøges, hvilke kompensationsmuligheder, der er for salg af fedt til eksport, så at de 12 mill. kr. årlig kan spares for skatteyderne og således, at der eventuelt kan fremskaffes råvarer for erhvervene. Selvfølgelig er vi fra vor side stærkt interesseret i import af råvarer; derimod har det ikke været min opfattelse, at det parti, der anlægger dette synspunkt, altid har haft den samme indstilling.

Men når denne undersøgelse, som er ret naturlig, skal finde sted, bør det også tages i betragtning, om den erstatning for fedt, der skal gives, står på højde med dette ernæringsmæssigt set, hvad der ikke er uden betydning hverken for børnene eller den hårdt arbejdende befolkning.

Ved at man medtager tilskuddet til fedt, forøges udgifterne som nævnt med 12 mill. kr., hvorefter de samlede udgifter til opfyldelse af lovens formål bliver 156 mill. kr. Tidligere har loven også omfattet smør, men tilskuddet hertil faldt allerede væk ved den nuværende lovs vedtagelse i foråret, da der ellers ikke kunne opnås enighed om lovens gennemførelse. Det betød dengang en besparelse for statskassen på ca. 30 mill. kr. Til gengæld blev der ydet 10 mill. kr. som rabat til børn og rentenydere, så at den reelle besparelse faktisk kun var 20 mill. kr. Om det, man gjorde dengang, var en klog foranstaltning, er en anden sag. For mange småkårsfolk betød det i hvert fald en hård belastning, som jeg ikke var nogen særlig stærk tilhænger af, men det var altså nødvendigt for at få loven gennemført.

Der har også under dette lovforslags behandling været fremsat udtalelser om formen for og betimeligheden af disse tilskud, såvel når det gælder disse næringsmidler som andre. Jeg kan ikke se, at samfundet på nogen måde kan være interesseret i at få et højere prisniveau, end vi har på nuværende tidspunkt. Af den op-

gørelse, der er foretaget, og som er optrykt i betænkningen fra folketingsudvalget, fremgår det, at hvis de omhandlede tilskud faldt bort, og varerne blev solgt til forbrugerne til de priser, som producenterne skulle have, ville pristallet stige med 12,25 points. Jeg tror ikke, der kan være nogen tvivl om, at dette samfundsøkonomisk ville være urimeligt, og der er vist heller ingen, der vil gå ind for det.

Derimod har et andet mindretal, de konservative, givet udtryk for, at forbrugerne skulle betale producentprisen, men man ville i stedet, da den højtærede landbrugsministers tilskudsordninger beløber sig til ialt 240 mill. kr., når man også medtager andre ordninger, eller 60 kr. pr. indbygger, give et tilskud til familieforsørgere med børn, et tilskud, der skulle andrage 120 kr. pr. barn. En familie på 2 voksne og 1 barn ville således få dækning for to trediedele af udgiftsstigningen. Staten skulle herved, når man samtidig tager i betragtning, at der selvfølgelig også skulle ydes rentenydere en erstatning, hvad jeg tror alle kunne blive enige om, spare et beløb på ca. 100 mill. kr., og yderligere kunne man vel regne med, at der også ville blive en besparelse i administrationen. Det sidste er vi selvfølgelig alle enige om at ønske; den bedste ordning må være den med den mindste og den billigste administration. Men spørgsmålet er, om et sådant ægtepar med 1 barn ville opnå et nedslag i skatterne, der ville svare til den trediedel eller 60 kr., som deres udgifter ville forøges med, når tilskuddet til priserne faldt bort? Det må også nøje undersøges. Jeg tror, der er tusinder af familier, som har en indtægt, der ikke tåler yderligere belastning, uden at det ville virke urimeligt og uretfærdigt. Eller hvad med de mange enligt stillede kvinder, enker f. eks., der ikke kan opnå aldersrente og heller ikke har børn i en alder, hvor de kan få tilskud, og andre enligt stillede, der har en lille indtægt? Kan de være tjent med den udgiftsforøgelse, der fremkom, hvis de nuværende tilskud faldt bort? Jeg tror tværtimod, at mange af dem i stedet for trænger til yderligere hjælp og støtte. Men selvfølgelig indrømmer jeg, at alle disse ting meget nøje må undersøges, før loven igen skal til revision, og før man går bort fra de nugældende principper.

En af de ting, jeg ofte har beklaget, er, at det i sin tid var nødvendigt af hensyn til eksporten at levere tyndere mælk til befolkningen, og her rammer man jo kun den del af befolkningen, der er købere. Det har